

tive Ansvarsregler begrænset til selve Transporten, Tiden fra Indlastningens Begyndelse til Udlosningens Tilendebringelse. Efter Lovens § 7 gælder der Aftalefrihed med Hensyn til Tiden før Lastningen og efter Udlosningen, jfr. ogsaa herved Sølovsforslagets § 122. Har Bortfragteren i Henhold hertil begrænset sit Ansvar, og vil han med Hensyn hertil paaberaabe sig Ansvarsfrihed for en indtruffet Skade, maa han have Bevisbyrden for, hvornaar Skaden er sket.

En Følge af de her nævnte Bestemmelser vil det være, at Udstederen af et Gennemgangskonnossement maa kunne fraskrive sig Ansvar for den Tid, Omsorgspligten for Godset paahviler en anden Fragtfører. Ogsaa for Modtagelseskonnossementer vil Bestemmelsen kunne paaberaabes som hjemlende Ret til Forbehold mod Ansvar i den Udstrækning, som § 7 tillader.

Til § 2.

Bestemmelsen har i Virkeligheden ingen selvstændig Betydning, men er et Eksempel paa, hvorledes Konventionens Formulering afviger fra almindelig kontinental Lovformuleringspraksis.

Til § 3.

Punkt 1. I dette Punkt gives en almindelig Forskrift om Bortfragterens Pligter med Hensyn til Skibets Sødygtighed, jfr. herved Sølovsforslagets § 72. Naar Bortfragterens Forpligtelser i den her omhandlede Henseende er begrænset til Tiden, inden Rejsen begynder, skyldes dette, at han da har større Muligheder for at udøve det nødvendige Tilsyn end efter Rejsens Begyndelse. Med Bestemmelsen maa sammenholdes § 4, Punkt 1. Bliver Skibet usødygtigt under Rejsen, og forsømmer Skibsføreren sin Pligt til at søge Nødhavn eller sørge for Reparation i Nødhavn, maa dette anses som en Fejl i Navigeringen eller i Behandlingen af Skibet, for hvilken Bortfragteren efter § 4, Punkt 2, ikke har noget Ansvar.

Endnu bør nævnes, at Bortfragteren hæfter for Fejl eller Forsømmelse i denne

Henseende, udvist af nogen, for hvis Forhold han efter Sølovens § 8 svarer.

Punkt 2. Med Bestemmelsen maa sammenholdes § 4, Punkt 2. Ogsaa for denne Bestemmelse gælder det, at Bortfragteren hæfter for sine Underordnedes Fejl og Forsømmelser.

Punkt 3. I dette Punkt, der kompletteres af Punkt 7, indeholdes Reglerne om Bortfragterens Pligt til at udstede Konnossement med et bestemt Indhold. Bestemmelsen kan ikke antages at hjemle nogen Pligt til at udfærdige Konnossement, før Godset er indlastet (et saadant Dokument er ikke noget „Konnossement“ i Lovens Forstand), og det kan heller ikke antages, at der foreligger nogen ubetinget Forpligtelse til ved Godsets Modtagelse til Indlastning at udstede Modtagelseskonnossement. Derimod maa Bestemmelsen betyde, at naar Godset er indlastet, har Bortfragteren en Pligt, som han ikke kan friskrive sig for, til at udstede Lastningskonnossement.

Reglerne om Konnossementets Indhold, jfr. herved Sølovsforslagets § 152, er præceptive. Medens Forpligtelsen til at optage de under Litra a og b nævnte Oplysninger er afhængig af, at Afladeren giver Bortfragteren tilbørlig Underretning, foreligger Oplysningspligten efter Litra c i den Udstrækning, Godsets Tilstand er synlig. Overfor Angivelser om Mærker, Vægt, Maal eller Stykketal kan Bortfragteren kun tage Forbehold, hvis han har rimelig Grund til at tvivle om deres Rigtighed, eller han ikke med Rimelighed har kunnet forvise sig om deres Rigtighed. Forbehold overfor Oplysning om Godsets *synlige* Tilstand har ingen Virkning; men Bortfragteren er altsaa ikke ansvarlig for skjulte Fejl eller for Godsets indre Tilstand, naar denne ikke kan iagttages.

Ønsker Afladeren optaget andre Oplysninger om Godset i Konnossementet, kan Bortfragteren overfor dem tage ethvert Forbehold, eller anføre, at de staar for Afladerens Regning.

Punkt 4. I dette Punkt behandles Spørgsmaalet om Konnossementets Beviskraft.